

Maakiirgusväljad ja inimese tervis

Viimasel ajal on hakatud üha enam huvi tundma ja küsima, mida kujutavad endast maakiirgusväljad; mis on geopatogeensed väljad; kuidas avaldub nende kahjulik mõju; kuidas kaitsta ennast ohtliku looduskiirguse eest... Tänapäeval tehakse paljudes riikides uurimistöid, et leida nendele küsimustele vastus.

Maakiirgusenergiaid uurivad erineva elukutse ja erialaga praktikud ja teadlased. Sellealaste teadustööde kohta avaldatud trükiste arv suureneb. Maakiirguse uurimise üks ülesanne on määrata nende struktuur ja arvestada seda elukeskkonda kujundades. Sellega tegeletakse Saksamaal, Inglismaal, Ameerikas, Šveitsis, Austrias, Kanadas, Soomes, Lätis, Leedus, Eestis, Venemaal...

Meil pani kiirgusväljade uurimisele aluse Eesti teaduste akadeemia ning põhjanaabrite Kuopio ja Joensuu ülikooli vaheline koostööleping (1989–1992). Baltimaades sai maakiirguse uurimine alguse 1989. aasta kevadel Tartus Balti vabariikide seminariga „Geofüüsikalised väljad ja nende mõju elusorganismidele“, mille eestvedaja oli Tartu ülikooli spordimeditsiini kateeder.

Kiirgusväljade uurimise teadusprobleemide lahendamiseks ja võimetega inimeste koondamiseks loodi septembris 1989 Eesti loodusuurijate seltsi juurde geopaatiasektsioon.

Suurem rahvusvaheline nõupidamine „Geofüüsikalised väljad ja nende mõju elusorganismidele“ peeti Pärnus 1991. aastal 28.–31. oktoobrini ning sellest võttis osa 30 kuue riigi teadlast ja praktikut.

Trüki avaldatud teesidest järeldus, et enamik ekstrasensorsete võimetega inimesi reageerib väljade muutustele ühtmoodi ja on võimeline kaardistama geopatogeenseid välju. Usaldusväärseid tulemusi võib saada üksnes teadlaste ja ekstrasensorsete võimetega inimeste ühistöös.

Niisuguseid konverentse on korraldatud regulaarselt praeguseni. Maakiirgusväljade järjekordne rahvusvaheline konverents peeti lõppenud aasta 24.–26. augustini Tallinnas. Selle korraldas keskkonnatervise ja -ohutuse instituut. Osavõtjaid, teadlasi ja praktikuid oli üheksast riigist. Käsitletud teemad olid loodus- ja tehiseväljad, nende füüsika, diagnostika ja patogeensus, inimese keskkonnatundlikkus ning tervisekaitse.

Halvad kohad teevad haigeks

Ülemaailmsete uuringute tulemused tõendavad, et maakiirgusväljad avalduvad planeedi ulatuses struktuurselt, kahepolaarselt, normaalselt ja anomaalselt. Looduslikest kiirgustest on tuntumad Maa magnetväli, elektriväli, elektromagnetväli, gravitatsiooniväli ja geoloogilised kiirgused, mis tulenevad maakide füüsikalistest omadustest, nagu radioaktiivsusest, ionisatsioonist ja hõõrdekiirgusest. Need mõjutavad inimese elutegevust tootmises, teaduses, meditsiinis ja olmesfääris.

Teaduse ja tehnika arenedes on täheldatud, et inimese elukeskkonna teenistusse võetud energiad kutsuvad kestva mõju tulemusena elusorganismides esile haigust tekitavaid ja haiguse arengut mõjutavaid nähtusi. Ameerika Ühendriikides usub üha suurem arv teadlasi, et elektromagnetväljade mõju on suurendanud riski haigestuda lümfivähki, leukeemiasse ja ajuvähki. Probleemi uurijad on välja arvutanud, et geopatogeensetes väljades elavatel inimestel väheneb töövõlljakus 15–20 protsenti. Saksamaa teadlased on leidnud väljadest seletuse muu hulgas ka migreenile, unehäiretele, hingamisraskustele ja kroonilisele halvale enesetundele.

Saksa teadlane K. Patschler uuris omal ajal 14 riigis 3000 korterit ja maja ning tegi kindlaks, et kõik vähihaiged magasid maakiirgusvälja halva koha peal. Lapsed arenesid niisugustes piirkondades halvemini ja haigestusid sagedamini. Soomes on juba pikka aega uuritud elektromagnetväljade mõju elusorganismidele ja nendest tulenevaid tervisehäireid. Soome teadusnõunik M. Pohjonen sai omal ajal rahvusvaheliselt tuntuks sellega, et uuris enam kui 12 000 Soome kodu ja otsis maakiirgusest vaevald inimeste vooditele paremat kohta. Ta sai seejärel umbes 70 kaustatäit kirju, kus inimesed kirjutasid oma tervise muutustest. Muu seas ütles professor, et sellel teemal võinuks ainuüksi statistiliste andmete põhjal avaldada kaks väitekirja.

Eesti teadlased on seisukohal, et kiirgustesse tuleb suhtuda väga tõsiselt.

Sajast elupaigast neli on ohtlikud

Sõltumatute uuringute tulemuste põhjal saab väita, et elektromagnetkiirguse mõju ilmneb juba väljatugevusel, mis on mitu korda väiksem kehtivast piirväärtusest 61 volti meetri kohta. Registreeritud on muutusi ajutegevuses

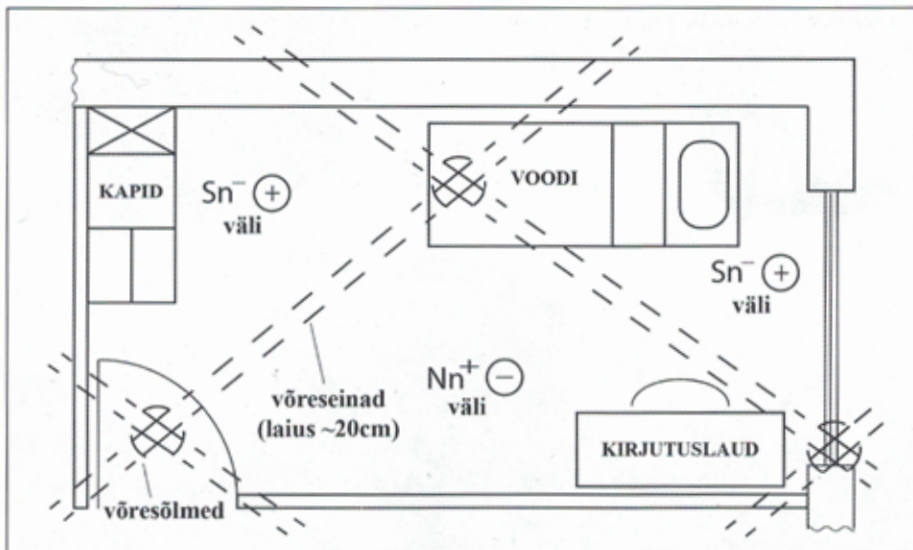
ning valkude ja DNA struktuuris. Minu uuritud 900 objektist 820 moodustasid eramud, paneelmajade korterid, maakodud ja suvilad, millest halbades kiirgusväljades asub 23 protsenti. Elupaikade düskomfortsust võimendasid tehismaterjalid ja tehiskiirgused.

Selgus, et halvema elamiskõlblikkusega elamute arv on Eesti linnades ja maakondades erinev. Võttes arvesse, et paneel elamud on mitme korrusega, ulatub halbades looduslikes kiirgusenergiates paiknevate korterite arv isegi 30 protsendini. Eriti halbades kohtades olid elamud neljal protsendil juhtudel. Sellistes kohtades väljendusid haigused iseäranis raskel kujul ja olid inimese varajase või vägivaldse surma põhjus.

Muret teeb see, et nende numbrite taga on meie inimesed – lapsed, täiskasvanud ja eakad. Eesti elanikest moodustab see kolmandiku ehk ligikaudu 400 000 inimest. Eesti teadlased on samasuguseid probleeme tuvastanud ka lasteaedades, koolides ja töökohtades.

Kahepolaarses maailmas on tõene, et kõikidest mõjudest pooled toimivad inimese organismile negatiivselt. Sellest võib järeldada, et vähemalt 50 protsenti terviseprobleeme tuleneb maakiirgusväljadest. Eeldatavasti ei tea enamik inimesi sellest suurt midagi. On ju tegu nähtamatu vaenlasega, millega on võimatu võidelda. Sellepärast ei huvitu ka meditsiinipatsientide elukeskkonnast kui terviseprobleemide põhjusest. Sellest järeldub, et inimene on üldjuhul kõiges ise süüdi, sest tema füüsiline, psüühiline ja sotsiaalne tervis oleneb 70 protsenti eluviisist.

Viljo Viljasoo

Näide Maa kiirgusväljade, tervistkahjustavate võreseinte ja võresõlmede jaotuvusest eluruumis.

Kõige tundlikum mõõteriist on inimese organism

Võib ju inimeselt küsida: „Miks sa siis elad teadmatuses ja kannatuses?“ Et ohtlikke ja patogeenseid kohti on igal pool nii palju, võib arvata, et tegu on omamoodi õnnemänguga. Tegelikult aga johtub kõik suuresti teadmatusest. Ehkki elu- ja töökoha valiku võimalused on suhteliselt piiratud, pole olukord siiski saatustlik. Geopatogeensete piirkondade ohtlik mõju avaldub üksnes pikaajaliste korduvtoimete korral.

Kahjuks on kiirgusväljade bioloogilist toimet veel ebapiisavalt uuritud, sest kiirgusenergia salakaval haigustekitav mõju avaldub aeglaselt ja ilmneb aastate jooksul nõrgalt akumuleerudes. Kiirgusallikate parameetrite täpseks mõõtmiseks ja inimese organismi vaevumärgatavate füsioloogiliste reaktsioonide registreerimiseks pole tundlikke mõõteriistu. Täpsem on seni inimene ise.

Iroonia avaldub selles, et organism kõnetab teda tervisehäire, enesetunde muutumise ja valu kaudu, kuid teadmatuses jääb ta ikkagi ohvriks ega aita haigustekitavat maakiirgust välja selgitada. Uurimistulemustest saab järeldada, et maakiirgusväljad on kõigi enamlevinud haigusnähtude taga, olenemata sellest, kas inimene neid tajub, teab või tunnistab.

Olles uurinud, kuidas mõjutavad elektri- ja magnetväljad raku- ja koe kultuure, arvavad teadlased, et need soodustavad vähktõve teket ja kiirendavad vähirakkude kasvu. Samasuguste tulemusteni on jõudnud maakiirguste uuri-

Enamik avaldatud andmeid peegeldab inimeste, loomade ja taimede otsest seost looduslike kiirgusenergiatega. Siinjuures ei tohi unustada, et kiirgusenergiad ümbritsevad meid kõikjal, kuid looduses leidub nii seaduspäraseid kui ka anomaalseid kiirgusenergiad, mis pikaajalise toime korral ohustavad elusorganismi funktsionaalset tasakaalu ja materjalide omadusi.

Inimese tervis oleneb põhiliselt pärikkusest ja omandatud haigustest. Osa omandatud haigusi tuleneb elu- või töökoha geopatogeensete väljade toimest. Seetõttu on eriti tähtis Maa kiirgusenergiad arvestades õigesti rajatud eluase. See peab olema tervislik, tagama inimese ja ühiskonna edumeelsuse ning majandusliku tõhususe.

Olukord ei ole lootusetu

Kuidas määrata ohtlikku kiirgust? Kõige kindlamalt saab geopatogeenset seisukorda välja selgitada pendli või pöörliiga. Õppige nendega töötama või pöörduge kogenud operaatori poole. Biolokatsioonimeetodit võib õppida ja omandada igaüks.

Kuidas kaitsta ennast ohtliku kiirguse eest? Selleks tuleb täpselt teada keskkonna kiirgusvälja struktuuri ja organiseerida seda arvestades istumis- ja magamiskohad õigesti. See pole paraku niisama lihtne. Eluruume läbivate kiirgusvõrede asetus ei pruugi seda alati võimaldada. Maakiirguse mõjul tekkinud tervisehäiretest raviga jagu saada pole võimalik. Paljudel juhtudel on olnud ainus lahendus ohtlikust piirkonnast lahkuda. Nüüdisajal on võimalikud ka ohtlikku välja tõrjuvad vahendid.

Rahvusvahelises ja Euroopa patendibüroos on registreeritud sadu kiirgus-energiate tõkestamise ja varjestamise ettepanekuid. Esitatud on põhiliselt üheksat tüüpi ettepanekuid, mis sisaldavad kiirgust neelavaid, peegeldavaid ja painutavaid materjale, konstruktsioone, modulaatoreid, generaatoreid jm.

Selle artikli autor on uurinud ja kasutanud mitmesuguseid materjale ja konstruktsioone, mille tulemusena on välja töötatud sobivad jõukohased ja kindlad vahendid. Pikaajaliste vaatluste ja kogemuste tulemused on olnud ooda-

tust tõhusamad. Halvast kiirgusest on vabanatud, inimese tervis ja vaimsus on paranenud ning eluiga pikenenud.

Kui kellegi arvates on tema olukord kahtlane ja võitlus tervise ning ellujäämise pärast on olnud kestvalt ebatõhus, siis on üsnagi tõenäoline, et probleemiks on maakiirgusväljade kahjulik mõju. Vanal ajal nimetati neid kohti kurja vaimu teeks ja kuradi silmaks.

Mis on maakiirgusväljade täpne füüsikaline olemus, on maailma teadlastel veel täpselt kirjeldamata, kuid nende olemasolus pole kaheldud varem, ega

kahtle enamik uurijaid ka tänapäeval. Kuigi hea teooria on palju väärt, ei maksa selle puudumise tõttu käed rüpes istuda ja haigusi koguda.

Looduse saladuste avastamine on andnud inimesele võimu ja jõu, kuid see ei ole tulnud kergelt ega kohe. Anna sinagi sellesse panus, hakates oma elu-, töö- ja puhkekeskkonna kiirgusvälju uurima, et vabaneda painavast teadmatusesest ja kannatustest!

Dr VILJO VILJASOO

Ajataju

Mõnikord tundub, et aeg ruttab, aga vahel näib see seisvat. Meil kõigil on oma sisemine kell, ajataju on individuaalne. Aja kulg sõltub paljudest asjaoludest, näiteks meie enesetundest, mõnest ravimist...

Ilma elu laiemalt vaadata suutvad inimesed nimetavad aega tinglikuks: me võtsime kasutusele kella ja otsustasime mõõta seda, mida ei ole tegelikult olemas.

Me kõik vaatame kella, aga on olemas ka niinimetatud psüühiline kell. Kella järgi on minutid küll võrdsed, aga meie subjektiivne ajataju allub teistele seadustele. Kes poleks kuulnud öeldavat, et aeg lendab või oleks nagu seisma jäänud?

Millest sõltub isikliku aja kulg? Suuresti sündmuste rohkusest. Kui aeg on täis huvitavat tegevust, möödub see ruttu, õnnelikud tunnid lausa tõttavad mööda. Sündmustevaene aeg on pikk. Järjekorras seistes või kedagi oodates tahaksime aega kiirendada.

Psüühilise kella mõju. Stressiolukorras, kui oleme ärevil või ohus, kui küsimus on elus või surmas, elaksime otsekui mõne sekundiga läbi kõik möödunu. Teadvuse kaotanud inimesed räägivad sageli, et enne minestamist meenusid neile hetkeks sajad eelnenud sündmused.

On selge, et suured koormused on organismile kahjulikud. Kui psüühiline kell on kiire ja aeg „kaob käest“, võib see tuua endaga kaasa ärrituvuse, väsimuse ja südamehäired. Inimesed ei ole siis pahatihti oma pingutusega rahul. Neil tekib lootusetustunne.

Ka liiga aeglane psüühiline kell ei ole tervisele hea. Monotoonne tegevus (näiteks kohustus teha iga päev kaheksa tundi ebameeldivat tööd) pidurdab aega ja tundub, et see läheb tühja. Säärane vastuolu suurendab psüühikahaiguste ohtu.

Ravimid ja ajataju. Et tervises seisund ja ajataju mõjutavad teineteist, siis võivad viimast muuta ka ravimid. Need, mis kiirendavad organismi ainevahetust, sunnivad inimest ajaintervalle ümber hindama. Tundub, et aega möödub rohkem kui tegelikult. See tunne on tuttav neile, kes on kasutanud kõhnumist soodustavaid tablette, ning sama kujutluse tekitab kofeiin. Pidurdunud aja efekti tajutakse psühhostimulaatoreid kasutades – näib lausa, nagu seisaks aeg paigal. Ka see võib endaga kaasa tuua psüühikahäireid.

Leidub säärasedki ravimeid, mis tekitavad tunde, et aega on kulunud vähem, kui kell näitab. Sellise mõjuga rohud aeglustavad ainevahetusprotsesse, nende hulka kuuluvad näiteks rahustid ja valuvaigistid.

Kui täpselt te suudate aega määrata? See, kas sisemine kell käib keskmisest kiiremini või aeglasemalt, oleneb isiksuse eripärast. Näiteks need, kes hindavad täpselt lühikest ajaintervalli (kuni 10 sekundit), reageerivad tavaliselt kiiremini ootamatutele ärritajatele nagu autosignaale või valgus-sähvatuks. Nad töötavad hästi seal, kus on vaja kähku reageerida. Nad otsustavad ruttu ja lükkavad harva midagi edasi. Neil on kerge ette kujutada mingisugust eset või meenutada, kuidas miski välja nägi. Need inimesed juhinduvad intuitsioonist.

Need, kes määravad täpselt pikemat ajavahemikku (üle minuti), ei suuda hästi pildina kujutleda sündmust või eset, kuid väljenduvad täpselt. Pikka ajaintervalli hinnates ei lähtu nad sisemisest rütmist (nagu need, keda juhib vaist), vaid hakkavad mõttes lugema sekundeid. Säärased inimesed hilinevad harva.

Enda oskust aega määrata, saate kindlaks teha järgmise katsega. Mõõtke stopperit vaatamata viis või kümme sekundit ning seejärel minut ja kaks minutit. Mida väiksem on kõrvalekalle, seda täpsem on teie ajataju. Vaadake, milliseid ajavahemikke (pikki või lühikesi) on teil lihtsam määrata.

Ärge lükake elu edasi. Tänapäeva inimese hädad tulenevad suuresti kalduvusest lükata asju edasi ning see võib tekitada neuroosi. Säärane harjumus näitab lohakust ja kohusetundetust. Psühholoogid soovivad siis kirjutada oma elu projekt – panna kirja, mida tahaksite teha kolme sekundi, ühe minuti, 40 minuti, kolme päeva, ühe nädala, kolme kuu, ühe aasta ja viie aasta jooksul. Niisugune plaan õhutab inimest endale seatud ülesandeid täitma ja täpsustab prioriteedid.

Noorte ja vanade ajataju. Lastele tundub, et ühest sünnipäevast teiseni on väga pikk aeg, kuid täiskasvanutele näib, et aasta lausa lendas. Mida vanem on inimene, seda kiiremini aeg kulub ning paljudes tekitab see ärevust.

Inimesele on omane hinnata pikemaid ajavahemikke sõltuvalt elatud aastatest. Kolmeaastasele lapsele on aasta kolmandik tema elust ja tundub pikk. Seevastu 50-aastaselt moodustab aasta elatust ainult kaks protsenti ning tundub seepärast lühike.